

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 kwietnia 2016 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. G.**

skazanego z art. 286 § 3 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt VI Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Ł. kwotę 442 zł 80 groszy, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów za pomoc prawną udzieloną z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 25 czerwca 2015 r. (sygn. akt III K [...]) M. G. został uznany winnym czynu z art. 286 § 1 k.k. i wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 grudnia 2015 r. (sygn. akt VI Ka [...]) powyższy wyrok został zmieniony w odniesieniu do określenia wartości niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a w pozostałym zakresie utrzymany w mocy.

Kasację od powyższego prawomocnego orzeczenia wniosła obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

- rażące naruszenie prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k., polegające na błędnym przyjęciu, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona występkę z art. 286 § 1 kk, podczas gdy zdaniem obrony oskarżony nie działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, ani też nie wprowadził pokrzywdzonego w błąd, a zatem swoim zachowaniem nie wypełnił ustawowych znamion przestępstwa oszustwa,
- rażące naruszenie prawa karnego procesowego, a to art. 7 k.p.k., polegające na ocenie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co skutkowało błędnym uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, przy braku dowodów winy oskarżonego.

Podnosząc te zarzuty, obrońca skazanego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Autorka kasacji zarzuty swoje skierowała *de facto* do wyroku Sądu Rejonowego (są one kopią zarzutów apelacyjnych), bez próby powiązania zasygnalizowanych uchybień z procedowaniem Sądu II instancji. Po drugie, zarzuty sformułowane zostały w sposób wykluczający się. Orzecznictwo od lat konsekwentnie stoi na stanowisku, że skuteczny zarzut naruszenia prawa materialnego ostać się może jedynie w przypadku braku kwestionowania poprawności stosowania prawa procesowego.

Przechodząc już do konkretnych zarzutów podnieść należy, że stanowią one zawołaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego kolejnego etapu kontroli apelacyjnej. Skarżąca koncentruje się cały czas nie tyle na wskazaniu takich błędów postępowania odwoławczego, które swym charakterem i stopniem

natężenia zbliżone są do tych określonych w art. 439 k.p.k., lecz koncentruje się na forsowaniu odrzuconej przez sądy obu instancji wersji wydarzeń korzystnej dla skazanego. Przypomnieć należy, że gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13 *LEX nr 1331396*). Tak jednak w niniejszej sprawie nie było. Sąd odwoławczy precyzyjnie wskazał dlaczego ustalenia i oceny poczynione przez Sąd I instancji są zgodne z zasadami wyrażonymi w art. 7 k.p.k. W kasacji skarżąca nie nadała swoim zarzutów w tym zakresie żadnej nowej jakości mogącej spowodować wzruszenie prawomocnego orzeczenia.

Gdy zaś chodzi o zarzut naruszenia prawa materialnego nie został on w kasacji tak naprawdę poprawnie uzasadniony, stąd merytoryczne odniesienie się do niego jest właściwie niemożliwe. Zwłaszcza skarżąca nie uzasadniła, w jaki sposób Sąd II instancji ewentualnie powielił rażąco nieprawidłową wykładnię znamion tego typu, bądź w sposób wyraźny zastosował go do stanu faktycznego, który zgodnie z jego ustaleniami nie odpowiada znamionom tego typu.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.